

Giấc Mơ Chiều Lạc Nghiệp

Cô bé ấy hỏi tôi: "Đứng gần tui chi vậy?". Tôi đáp: "Nghe có mùi cỏ cháy, không ngờ đứng gần cô".

Cô bé ấy tròn xoe / hai con mắt thật đẹp, tôi ngó xuống đôi giép / cô ấy mang thật xinh...

Không biết cô có nhìn / thấy tôi nhìn cô ấy? Như có mùi cỏ cháy? Hương đồng gió nội chẳng?

Mặt cô bé như trăng, đẹp không sao tả được! Có lẽ ngàn năm trước...mình có gặp Tây Thi?

Mỗi lần Tây Thi đi, Ngô Phù Sai bén gót...hôn cái mùi ngọt ngọt / nở bùng từng đóa sen!

Ờ nhỉ, tôi với em / sao không làm như thế? Tôi muốn hỏi cô bé...mà gió cứ ngu ngơ...

*

T
hưạ bạn, đó, bài thơ / tôi làm chiều Lạc Nghiệp / đường xe lửa không còn, còn lối mòn giữa cỏ...

Gần tôi, cô bé nhỏ...như đóa hường trắng thơm. Ước gì tôi được hôn /đôi môi cổ bé ấy...

Tôi thềm mùi cỏ cháy / khi người ta đốt đồng...Tôi thềm cả hoa hồng / nở trên môi cô bé...

Sách có chữ Mỹ Lệ / là Đẹp Để phải không? Và ai chưa có chồng / thì mùi hương bát ngát...

Tôi ngó lên Đà Lạt / tôi rủ cô bé đi / chỉ đường xe lửa kia, hai đứa mình đi bộ...

Trả lời tôi...là gió!

Trả lời tôi...là hương!

Hình như khói Đạn Dương / cũng có mùi cỏ cháy?

Nếu Tình Yêu là vậy, tôi đang đâu Đạn Dương? Ba mươi năm tha hương / nhớ ơ mùi của gió...

Trần Vấn Lệ